

Μεταξύ μας

—Πάνε κι' οί γιορτές τού Πάσχα κι' αναπνέουμε θα-
θειά έμεις οί μητέρες! Από αύριο πίσω στο σχολειό οί
μικροί άγαπημένοι μπελάδες, κι' επίτελους λίγη ήσυχία
καί για μάς, ας είναι και τὰ πρωινά.

Δεκαπέντε ολόκληρες μέρες δέν είναι δά και λίγος
καιρός νάχεις τούς άεικίνητους και άκούραστους πιτσιρί-
κους διαρκώς γύρω στά φουστάνια σου.

—Μαμά, πώς είναι αυτό; Πώς λέγεται εκείνο;

—Μάμια βοήθησε με να κάνω τούτο...

—Μάμια θέλω παρέα, θέλω φίλους...

Και τέλος εκείνο τó άφόρητο:

—Μάμα, τί να κάνω, δώσε μου καμιά ιδέα!

Κι' έσεις, άνασκουμπωμένες να τὰ προλάβετε όλα
(πού κατά μαγικό τρόπο διπλασιάζονται μέσα στις γιορ-
τές) να ψάχνετε τó καταταλαιπωρημένο μυαλό σας να βρή-
τε μια καλή, σωστή, πρωτότυπη ιδέα για ν' άπασχολή-
σετε τόν νεαρό.

—Παιίξε μπάλα!

—Βαρέθηκα μόνος μου, δέν έχω παρέα.

—Τότε διάβασε!

—Τί να διαβάσω; Άγοράσε μου ένα μίκυ - μάους
(έλλη μια μαστίγα της δύστηνης μητέρας 72).

—Ζωγράφισε!

—Τί να ζωγραφίσω; Χθές έφτιαξα σπιτία, προχθές
άνθρώπους, αντίπροχθές αλογα... Δέν έχει τίποτ' άλλο!
"Αντε μάμα, πές μου... Τί να κάνω;

Τί να κάνει, τί να κάνει... Άναγκάζεστε να τού όργα-
νώνετε συναντήσεις με φίλους που πάσχουν κι' εκείνοι από
μοναξιά, άνία και πλήξη, κι' έτσι αντί για ένα μπελά στο
σπίτι, τó δικό σας, κουβαλάτε και ξένους (πρός τέρψη
και άγαλλίαση τών δικών τους μαμάδων).

"Ετσι οί γιορτές πέρασαν όμορφα και καλά κι' από
αύριο ξαναρχίζει τó σχολειό, με ένα ολόκληρο πρωινό δι-
κό μας. "Ολόκληρο; "Ε, όχι δά!

Άλλά τέλος πάντων! "Ο δικός μας μαραθώνιος κοπά-
ζει για λίγο, κι' αρχίζει αυτός τών δασκάλων!... "Ως τις
επόμενες διακοπές!